

tilbage i mørket, løb frem mod motorcyklen og sparkede af al magt ind i baghjulets trådegre.

– Hvad er det du laver? spurgte Lonni.

– Jeg prøver på at reparere motorcyklen, sagde han ganske lavt mellem tænderne.

I en serie førstegears-hop, hvor han måtte hænge på styret for at cyklen ikke skulle tippe over, lykkedes det dem at nå frem gennem regnen til Texaco-Tanken i Blovstrød.

– Er De kommet noget til? spurgte manden og kiggede ned på Karls blodige strømper.

– Næh, sagde Karl. Har De forstand på motorcykler?

– Næh, sagde manden, men der bor en mekaniker inde i Birkerød ... lige ud til vejen ...

– Jah, jeg ved ikke, sagde Karl. Må jeg lige ringe en gang?

Lonni var krøbet ud af sidevognen og stod med Eva op ad blikskabet til oliebeholderne.

– Jeg prøver lige at ringe til udlejningsselskabet.

Hun svarede ikke.

Det gjorde selskabet heller ikke.

Da han prøvede at starte motorcyklen igen, lød den helt normal.

– Det var nok bare noget vand, sagde manden.

– Ja, ja, sagde Karl. Han smilede. Hjælp Lonni og Eva om bord. Optimismen postede ind i ham som varmt vand fra en hane. Det gik nok. Kunne selv. Bare hold ud.

Motorcyklen spadserede op gennem gearene, det var holdt op med at regne og projektøren tegnede en fin, bevægelig stråle forud. Han gik ned på nærlys, da de kørte ind i Birkerød, skævede til mekanikeren, der var blevet anvist og så, at han stadig væk havde åben. Og hvad så?

Ved kigget ned til Furesøen, der var skjult i mørket, be-

gyndte det at regne igen. Lonni bad om at blive sat af i Rudersdal, og lænet mod en lygtepæl kastede hun op. Karl gik over til hende.

– Er du dårlig? spurgte han.

Hun nikkede.

– Du plejer da ellers ikke at blive køresyg.

Hun rystede på hovedet.

– Moar, kaldte Nuks ovre fra sidevognen.

– Nu er vi snart hjemme, sagde han.

Hun nikkede. Han tog hende under armen, da hun havde tørret sig om munden med hans lommetørklæde. Så fulgte han hende hen til sidevognen og hun krøb om bord.

Ved Kildegårds Plads satte motoren ud. Den lod sig ikke mere starte.

– Kan du ikke lade den stå? spurgte Lonni.

Han rystede på hovedet.

– Den skal afleveres inden tolv.

– Jamen, den er jo i stykker!

– De kan altid sige, det er min skyld.

Karl så ned på sine ben, de rystede.

– Nu skal jeg få fat i en taxa til jer, sagde han.

Han mærkede hendes hånd på armen.

– Karl, sagde hun.

– Ja, hvad er der?

– Jeg er gravid.

Han sagde ikke noget. Han vendte sig ganske stille om og så på Kildegårds Plads med alle bilerne. Det gjorde meget ondt i hele kroppen på ham, mest i benene. Han begyndte at græde.

– Far ked af det, sagde Eva.

Lonni rejste sig op og kom hen til ham.

– Er du slet ikke spor glad? spurgte hun.

Han mærkede, hvor våd hun var.